

Over de bestuurlijke boete

De gemeente kreeg vorig jaar een enorme tik op de vingers over het opleggen van boetes voor het negeren van inrijverboden. De rechter heeft er onlangs nog eens iets over moeten zeggen. Daar wil ik iets over kwijt. Ik vond dat namelijk een moeilijke kwestie. Niet zozeer als wethouder financiën, trouwens, want in die rol vecht ik voor elke cent voor de gemeente. Maar het leverde wel dilemma's op.

Het inrijverbod moet overlast van sluipverkeer voor het dorp tegengaan. De gemeente maakt daar veel kosten voor. Maar opbrengsten van mensen die lak hebben aan het inrijverbod zijn voor het rijk; dáár worden de boetes geïnd. Dat wilden we dus anders organiseren. Alleen liep dat faliekant mis. We hebben inmiddels de boetes waartegen op tijd bezwaar is gemaakt terug betaald aan overtreders. Mensen die geen bezwaar hebben gemaakt, kregen de betaalde boete echter niet terug. De rechter moest onlangs iets zeggen over deze keuze. Zijn oordeel: de gemeente heeft dat terecht zo gedaan.

Toch vonden we precies dit lastig. Want het schuurt. Mensen die het inrijverbod negeerden en bezwaar maakten, kregen geld terug, en anderen dus niet. In de ogen van het college is het inrijverbod er echter niet voor niets. Het dorp wil de overlast van al dat sluipverkeer niet. Inrijverbod is inrijverbod! Dus liever hadden we gezien dat alle boetes in stand konden blijven. Maar dat leek juridisch niet haalbaar (en dat klopte, gezien de rechterlijke uitspraak).

Voor de goede orde, het experiment is dus mislukt, maar Oostzaan heeft er geen financieel nadeel van gehad (wel als we alles hadden moeten terugbetalen). Het inrijverbod is er uiteraard nog steeds. Mensen die het aan hun laars lappen krijgen een stevige boete. Van het CJIB. Dat laatste blijft toch jammer. Maar om dat te veranderen moet landelijke wetgeving veranderen.